

Universitätsbibliothek Wuppertal

Stoicorum veterum fragmenta

Chrysippi fragmenta logica et physica

Arnim, Hans von

Lipsiae, 1903

Caput III. De rhetorica

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-2762](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-2762)

Caput III.

De rhetorica.

288 Cicero de finib. IV 7. (*de rhetorica arte locutus:*) Totum genus hoc Zeno et qui ab eo sunt — aut non potuerunt <tueri> aut noluerunt — certe reliquerunt. Quamquam scripsit artem rhetoricam 5 Cleanthes, Chrysippus etiam; sed sic ut siquis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat.

289 Quintilianus instit. orat. III. 1, 15. Theophrastus quoque Aristotelis discipulus de rhetorice diligenter scripsit atque hinc vel studiosius philosophi quam rhetores praecipueque Stoicorum ac Peripateticorum 10 principes.

290 Quintilianus instit. orat. I 17, 2. quod (scil. rhetoricen artem esse) non oratores tantum vindicarunt — — sed cum iis philosophi Stoici et Peripatetici plerique consentiunt.

291 Cicero de oratore III 65. Stoicos autem, quos minime improbo, 15 dimitto tamen — — atque hanc iis habeo gratiam, quod soli ex omnibus eloquentiam virtutem ac sapientiam esse dixerunt.

292 Quintilianus instit. orat. II 15, 34. huic eius substantiae maxime conveniet finitio „rhetoricen esse bene dicendi scientiam.“ nam et orationis omnes virtutes semel complectitur et protinus etiam 20 mores oratoris, cum bene dicere non possit nisi bonus. idem valet Chrysippi finis ille, ductus a Cleanthe, „scientia recte dicendi.“ Sunt plures eiusdem, sed ad alias quaestiones magis pertinent.

293 Anonymi Proleg. in Hermog. status Walz. Rh. Gr. VII p. 8. οἱ μὲν γὰρ αὐτὴν (scil. τὴν ῥητορικὴν) ἐκάλεσαν ἐπιστήμην ἀπὸ τοῦ μελζονος, 25 ὀριζόμενοι ἐπιστήμην τοῦ εὖ λέγειν, οἱ Στωϊκοί.

294 Sextus adv. math. II 6. Ξενοκράτης δὲ ὁ Πλάτωνος ἀκουστής καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς φιλόσοφοι ἔλεγον ῥητορικὴν ὑπάρχειν ἐπιστήμην τοῦ εὖ λέγειν, ἄλλως μὲν Ξενοκράτους τὴν ἐπιστήμην λαμβάνοντος — ἄλλως δὲ τῶν Στωϊκῶν, ἀντὶ τοῦ βεβαίως ἔχειν καταλήψεις, ἐν σοφῷ μόνῳ 30 φνομένην. τὸ δὲ λέγειν ἀμφοτέροι παραλαμβάνουσιν ὥς διαφέρον τοῦ διαλέγεσθαι, ἐπειδήπερ τὸ μὲν ἐν συντομίᾳ κείμενον κἂν τῷ λαμβάνειν καὶ δίδοναι λόγον διαλεκτικῆς ἐστὶν ἔργον, τὸ δὲ λέγειν ἐν μήκει καὶ διεξόδῳ θεωρούμενον ῥητορικῆς ἐτύγχανεν ἴδιον.

295 Diogenes Laërt. VII 42. καὶ τὴν ῥητορικὴν αὐτὴν μὲν εἶναι λέγουσι τριμερῇ· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς εἶναι συμβουλευτικόν, τὸ δὲ δικανικόν, τὸ δὲ ἐγκωμιαστικόν· εἶναι δ' αὐτῆς τὴν διαίρεσιν εἰς τε τὴν εὐρεσιν καὶ εἰς τὴν φράσιν καὶ εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν ὑπόκρισιν, τοῦ δὲ ῥητορικοῦ λόγου εἰς τε τὸ προοίμιον καὶ εἰς τὴν διήγησιν καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἀντιδίκους καὶ τὸν ἐπίλογον.

296 Anonymus art. rhetor. (Rhet. graec. Vol. I ed. Spengel) p. 454, 1. ἔργον δὲ ἐπιλόγου Πλάτων μὲν ἐν Φαίδρῳ φησίν, ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα λέγοντα ὑπομνῆσαι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας 10 περὶ τῶν εἰρημένων (Plat. Phaedr. p. 267d). ἔχεται δὲ τῆς αὐτῆς δόξης καὶ Χρύσιππος· καὶ γὰρ αὐτὸς μονομερῇ φησὶ τὸν ἐπίλογον.

297 Plutarchus de Stoi. repugn. ep. 28 p. 1047a. Τὴν ῥητορικὴν ὀρίζεται τέχνην περὶ κόσμον εὐρημένου λόγου καὶ τάξιν· ἔτι δ' ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ταῦτα γέγραπεν· „Οὐ μόνον δὲ τοῦ ἐλευθερίου 15 καὶ ἀφελοῦς κόσμου δεῖν οἶμαι ἐπιστρέφεσθαι ἀπὶ τῶν λόγων ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκείων ὑποκρίσεων κατὰ τὰς ἐπιβαλλούσας τάσεις τῆς φωνῆς, καὶ σχηματισμοὺς τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν χειρῶν.“ Οὕτω δέ τις φιλότιμος ἐνταῦθα καὶ περιττὸς γενόμενος etc.

298 Plutarchus de Stoi. repugn. ep. 28 p. 1047b. πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, „Οὐ μόνον, φησί, ταῦτα παρετέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποιάς ἀσαφείας καὶ ἐλλείψεις καί, νῆ Δία, σολοικισμούς, 20 ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι.“

298a

XP(YCIPΠΟΥ)

ΛΟΓΙΚΩ(N)

ΖΗΤ(Η)Μ(ΑΤΩΝ)

Α.

fr. 1 (n, deest in o):

3 ἐχομένου τῶν καὶ voc

80 πληθυντικ. του αν

. εστωμητω . . τωπληθυντι-

κω καὶ τῶν ἐρωτ(ή)ς . . ὁμοί-

. . μετω . . . ομεν . . . ιε . .

γ . ι περὶ τ . . τουτο ἐν . . τω .

35 εἶναι τι του λοι

1 τὴν μὲν (om. μὲν post αὐτὴν) P, item F, om. αὐτὴν εἶναι. 2 αὐτῆς βουλευτικόν F (om. εἶναι συμ.). 4 ἀπόκρισιν B. || τοῦ—ῥητορικοῦ λόγου scripsi, τὸν—ῥητορικὸν λόγον libri. 13 κόσμον Xyl., κόσμον libri. || εὐρημένον Volkmann, καὶ ego transposui, καὶ εἰρημένον λόγον τάξιν libri. 15 ἀπὶ corruptum ἐπὶ Wy. 16 ἀλλὰ Xyl., ὃ libri. 24 Hunc textum ex editione Crönerti Herm. 36,552 transscripsi et recognovi. Cf. p. 8, 27. Hic adieci ut totius logicae appendicem.